

Askerlik Anıları

– AliKemal · 02 Temmuz 2016

Askerlikle ilgili anlatacak bir şeyleri olan insanlara gıptayla bakarım. Anlata anlata bitiremediği bir şeyleri olanlara şaşarım, bu kadar çok şeyi o kadar kısa zamanda nasıl yaşadılar diye...

Onlara şaşkınlıkla ve gıptayla bakarım, ama pek dinlemem... Hayatımda en nefret ettiğim şey, başkalarının askerlik anılarını dinlemektir.

Gene de, askerlikle unutamadığım tek şey yediğim bir tokattır. Aklıma geldikçe, hala incinirim.

Acemi ocağım olan Mamak'ta ki çavuş talimhahında, Eskişehirli "Mesut bilmem ne oğlu" diye biri, benden üç-dört ay önce askere gelmiş, hasbelkader onbaşı olmuş, bizi de onun mangasına verdiler. Hergün, habire sol, sağ, haz'rol, rahat, haz'rol...

Bu zibidi artık talimlerin biteceği günlerden birinde, kolumu yeterince sallamadığım gerekçesiyle bana öyle bir tokat attı ki, gözlerimden yaş geldi. Bir ağrıma gitti bu tokat, bir ağrıma gitti... Bu tokattan on, onbeş dakika kadar sonra eratın mektupları dağıtılırken bana da Nur'dan oğlum Cenk'e hamile olduğunu bildirdiği mektubu vermişlerdi. Kendimi tutamamış, sevinçten hüngür hüngür ağlamıştım. Mesut isimli bu zibidi de beni ağlattığını düşünerek sadistçe bir keyifle karşımda sırtmıştı. Bu zibidinin devresi olan kayınbiraderim Ertan'a bu olayı anlattığımda, gitmiş, insan hemşerisine yapar mı böyle şey, diye sormuş. O da, askerden sonra bulduğumuzda hatırlatıp kızdıracağım, onun için mahsustan vurdum demiş. Hakikaten zibidiymiş bu oğlan! Ulan, seninle askerden sonra arkadaşlık yapacak olan kim ki, seni askerdeyken nasıl tokatladydım ama, diyerek böbürlenme imkanın olsun...

*

Çorlu Orduevindeki askerliğim sırasında samimi olduğum Yaşar isimli Mersinli bir arkadaşım vardı. Bu Yaşar, karısı hakkında duyular almıştı, sanırım onu terk etmişti. Bana, yengem orduevi komutanına telefon edip, ben Yaşar'ın karısıyım, annesi öldü, acilen gelsin, desin, deyince, olur dedim. Nur'a rica ettim, o da etti telefon, söyledi ve bu arkadaşşıma on gün izin verdiler yolladılar.

ondan sonra;

On gün sonra dönmedi Yaşar. Bir ay sonra da dönmedi. Askerlikten firar etti...

Aylar sonra getirilip askeri cezaevine konulduğunda hala tek destekçisi bendim, haftada bir ziyaretine gidip sigarasını filan götürüyordum. Onun isteği doğrultusunda da Mersin ile temas kurup edindiğim havadisleri ona iletiyordum. Bunlardan birisinde annesi, karısının kaçıp babaevine gittiğini ve boşanmak için dava açtığını söylediğinde, bu bilgiyi, sırf morali iyice çökmesin diye ondan gizledim.

Cezasını tamamlayıp cezaevinden çıktığında gizlediğim bu bilgiyi öğrenmişti. Bana, bunu gizlememiş olsaydım, alacağı önlemlerle karısından boşanmalarını önleyebileceğini, benim gizlemem yüzünden müdahale edemediği için boşandıklarını söyleyerek çok kızmıştı ve benimle küsmüş, bir daha da barışmamıştı.

*

Orduevinde çavuş rütbesinde dört beş kişiydik ve sırayla kolluk tutarak eratın nöbetleriyle

ilgileniyorduk. Kolluk tuttuğum bir gün, nasıl yağmur yağıyor ama, sicim gibi... Orduevinin arka nizamiyesinde nöbetçi olan Memed isminde Mardin Kızıltepe'li bir arap çocuğu, yağmurdan kantincilerin hemen yan taraftaki barakasına sığınmış. Ne yapsaydı yani, kovadan boşalan yağmurun altında dursa mıydı? Yok tabii, başta ben razı olmazdım öyle bir şeye, ama şeytan dürttü, bir şaka yapmam için. Gittim resepsiyona, bir albay şapkasıyla pardösüsü giyindim, resepsiyonda da Bayburtlu Fevzi isminde bir arkadaşım nöbetçi, anlattım ona Mehmet'e yapacağım oyunu, sonra çıktım arka avluya, nizamiyeye gittim, başladım bağırmağa, "nöbetçiii!" Garib Mehmet koşturup gelerek, bir albayın onu aradığını görünce, tabii, korkuyla teknil vermeye başladı. Ben, nöbet yerini nasıl terk edersin bakiim, yat, sürün, diyerek fırçayı basınca, yattı yağmur birikintilerinin ortasına, başladı sürünmeye. O sürünmeye başladı, bizim Bayburtlu Fevzi de gülmeye. Memed Fevzi'nin güldüğünü görünce, uyandı, kafasını kaldırıp bir baktı, tanıdı beni. "Ulaaan!" diye bağırırken daha, ben başladım kaçmaya. Yakalasa girişecek, kaçmaktan başka çarem yok. Orduevini dört dönerek zor kurtuldum elinden. Sonraki günlerde de Memed'in düşmanlığı dinmek bilmedi bana karşı. Yalvardım, özür diledim, aracı koydum, ı-ıh, Nuh dedi, peygamber demedi, barışmadı benimle. Ta ki, ben hastaneye kaldırıldığımda ölüyorum, benimle barışıp hakkını helal etmezse gözlerim açık gidecek, diye haber yolladığım vakit, haberciler de öleceğim konusunda duygu sömürsü yaptıklarında ziyaretime gelip barıştı benimle.